

LÍNÝ KUBA, HOLÉ NEŠTĚSTÍ

veselá pohádka pro dospělé i děti

napsal: Petr Tomšů

SCÉNICKÉ POZNÁMKY

Na jevišti je les. Uprostřed pařez, který se může odnést. V rohu jeviště je kousek chaloupky se zápražím, opodál stůl a židle. Chaloupka v některých obrazech není, tzn., měla by mít možnost odjet z jeviště či se jinak skrýt. Trpaslíka může hrát herec na kolenou, od hlavy až po zem zahalený v plášti.

POSTAVY

KUBA:	líný mladý kluk
PŘESLICE:	přísná čarodějnice s dobrým srdcem
KŘIVOUŠ:	chytřejší loupežník
SUCHOPÝR:	hloupější loupežník
ŠTĚRBÁK:	starý hastrman
KLINOPÁD:	lakomý trpaslík s omezenou slovní zásobou
MARULKA:	krásná dešťová víla
DĚDEČEK:	kouzelný dědeček

OBRAZ 1

Les s pařezem

Na scéně je les během jednoho pozdního letního odpoledne. Uprostřed lesa je pařez, který láká ke krátkému odpočinku. Přichází kouzelný dědeček. Má dlouhý bílý plnovous, na sobě starý potrhaný plášť a pomačkaný klobouk na hlavě. Přes záda má hozený malý tlumok. Opírá se dlouhou sukovicí. U pařezu se zastaví, setře si pot z čela a odpočívá. Potom uvidí děti (obecenstvo).

DĚDEČEK: Jé, ahoj děti! Co tady děláte? Uprostřed lesa! Máte štěstí, že to není obyčejný les. Toto je totiž pohádkový les. A když jsme u toho, já taky nejsem obyčejný dědeček. Víte, kdo já jsem?

Chvilí poslouchá a pak pokračuje.

DĚDEČEK: No jistě! Já jsem kouzelný dědeček! A vyhlížím tady nějakého odvážného kluka, kterému splním tři přání. Ale tři přání nejsou zadarmo. Kdo splnit chce tři přání, musí splnit tři úkoly. Chcete vědět jaké? Musí mě pustit sednout, musí se se mnou podělit o jídlo a musí se mnou dojít na kraj lesa. Tak co děti, zvládli byste to? Vy asi jo, ale co ten kluk? Už by tady měl být, ale pořád nejde. Tak se podíváme, kde to vázne.

Uchopí svoji sukovicí a přiloží si ji k oku jako dalekohled. Začne se rozhlížet kolem. Nejprve s ní zamíří do hlediště.

DĚDEČEK: No toto? Co to vidí oči mé? Tolik odvážných dětí! Ale já čekám ještě někoho jiného.

Zamíří sukovicí zpět na jeviště do míst, odkud má vyjít Kuba.

DĚDEČEK: V dále vidím,... že nic nevidím. Je tam jakési šero. Buď je to už šedý soumrak, nebo můj šedý zákal. Zkusím to zaostřit.

Zatímco kroucením hole zostruje obraz, vyjde na scénu Kuba. Jde pomalu a ztěžka a opírá se o velký klacek urvaný někde ze stromu. Jak ale uvidí dědečka, trochu ožije a zvědavě se podívá do druhého konce dědečkovy hole.

DĚDEČEK: (na děti) To je divné, ten klacek se na mě dívá. (odkládá sukovici) Ahá, tak to jsi ty? Čekal jsem tě k obědu a teď už padá soumrak. Kde ses toulal?

KUBA: Vy jste mě čekal? No to jsem nevěděl. Ale i kdybych to věděl, dřív to stejně nešlo.

DĚDEČEK: A jakpak to? Co tě tak zdrželo?

KUBA: Vždyť vy nevíte, jakou dlouhou cestu mám za sebou! Nohy necítím. Podívejte!

Krkolomně zvedne nohu až skoro k dědečkovi. Ten si před nosem mává rukou.

DĚDEČEK: No já je teda cítím. Myslel jsem, že jdeš jenom tady z té vesnice. To je přece kousek cesty.

KUBA: Jo. Ale do kopce! A těch krtinců, co jsem musel obejít.

DĚDEČEK: (netrpělivě) Dobrá, dobrá, tak začneme.

KUBA: A s čím?

DĚDEČEK: Ále, toho si nevsímej. Udělám si jenom takovou jednu malou zkoušku. Nic oficiálního.

KUBA: Tak dobrá.

Dědeček si ze svého tlumoku vytáhne velký pergamen a husí brk.

DĚDEČEK: Já si to tady musím poznačit. Začneme jménem. Jak se jmenuješ?

KUBA: Já jsem Kuba.

Dědeček si obřadně, ale nešikovně snaží napsat jeho jméno do pergamenu.

DĚDEČEK: Ku - ba. A dál?

KUBA: Dál už nejdu.

DĚDEČEK: Ale ne. Jak ti říkají ve škole?

KUBA: Ve škole mi říkají líný Kuba.

DĚDEČEK: Aha! Tak to už jsem doma.

Kuba se s údivem prohlédne okolí.

KUBA: Máte to tu pěkné.

DĚDEČEK: Píšu Kuba Líný. (píše) Tak a teď začneme s tou zkouškou. Bod číslo jedna - pařez.

KUBA: Pařez? Á, vida, pařez! Konečně si sednu. Podívejte, jak se mi únavou klepou kolena.

Kuba se s přehnaně třesoucími koleny žene k pařezu a pohodlně se na něj usazuje. Dědeček ho nevěřícně pozoruje a kroutí hlavou. Potom si něco odškrtne v pergamenu.

DĚDEČEK: Tak to bychom měli. Teď bod číslo dva - jídlo.

KUBA: Ano, děkuji, dám si.

DĚDEČEK: A ty bys neměl něco k jídlu? Už hodinu jsem nejedl.

KUBA: Měl bych buchty.

DĚDEČEK: No výborně!

KUBA: Měl bych buchty, kdybych je nesnědl cestou. Cestou mě přepadl ukrutný hlad.

DĚDEČEK: Jakou cestou? Těch pár kroků?

Do pergamenu si něco zamračeně poznačí.

DĚDEČEK: A bod číslo tři - kraj lesa. Podívej, Kubo, já už budu muset jít a nějak jsem ztratil cestu. Nešel bys se mnou kousek? Aspoň na kraj lesa? Pak už trefím.

KUBA: Ale jo.

DĚDEČEK: Aspoň něco!

KUBA: Počkejte tady, a jak se budu vracet, tak se můžete přidat.

DĚDEČEK: Vracet odkud?

KUBA: No ze světa. Já jdu na zkušenu!

DĚDEČEK: A teď bys se mnou těch pár kroků neudělal?

KUBA: No to máte pár kroků sem, pár kroků tam a za chvíli máte nohy jak klokan.

To už se ale dědeček opravdu naštvě. Pergamen i husí brk hodí na zem a zuřivě je pošlape. A pak začne křičet i na Kubu.

DĚDEČEK: Tak teď už toho mám dost! Tohle jsem ještě nezažil! On nezvládl ani jeden úkol. Takového lenocha ještě svět neviděl. Mě z toho snad klepne. Dělej, pusť mě sednout!

KUBA: Já nevím, moje nohy...

Kuba se snaží protestovat, ale kouzelný dědeček ho nemilosrdně kouzlem na dálku shodí z pařezu a sám si na něj sedne. Zatímco lapá po dechu, Kuba se pomalu sbírá ze země a nevěřičně ho pozoruje.

KUBA: Já asi vím, kdo jste.

DĚDEČEK: Kdo?

KUBA: Vy jste kouzelný duchodce. Teda dědeček!

DĚDEČEK: No proto. A co já mám teďka s tebou dělat. Ani jeden bod jsi nezískal, ani jedno přání ti nemůžu splnit. Nejraději bych tě tu nechal ležet na zemi, aby tě vlci naučili, co je to běhání. Ale nemám to srdce. Říkal jsi, že jdeš do světa na zkušenou?

KUBA: Ano, maminka chtěla. Já moc ne.

DĚDEČEK: Chudák dobrá žena. Asi má s tebou trápení. Udělám dobrý skutek. Kvůli ní. Něco mě totiž napadlo. A když se to podaří, spokojení budeme všichni. Ty chceš na zkušenou. Nuže dobrá. Zařídím ti vyučení v řemesle, kde se moc nenadřeš, ale budeš mít obrovskou moc. I když tě asi někteří lidé nebudou mít rádi.

KUBA: Budu se učit na starostu?

DĚDEČEK: Važ slova. Dej se tady touto cestou přímo za nosem, dokud nedojdeš ke třem břízám. Tam běž podél potůčku a za chvíli dojdeš k chaloupce. Bydlí v ní má dobrá známá čarodějnice Přeslice.

KUBA: Čarodějnice? Budu čaroděj?

DĚDEČEK: Možná. Řekni jí, že tě posílám a ona si tě už vezme do parády. Rozuměl jsi? Po této cestě rovně.

KUBA: Ano, je to jednoduché. Pořád rovně.

Ovšem místo toho, aby se vydal na cestu, si rozbaluje deku a vypadá to, že se chystá spát.

DĚDEČEK: Co to děláš?

KUBA: Jdu spát. Zítra je taky den.

DĚDEČEK: Tak to ne, hochu.

Dědeček začíná kouzlit. Pomalu zvedá svou sukovici a stejně pomalu se proti své vůli zvedá i Kuba. Když už stojí, dědeček si s ním hraje – jak kývá sukovicí, stejné pohyby dělá i Kuba.

KUBA: Už dost, už dost. Já teda vyrazím ještě dneska!

DĚDEČEK: To bych si prosil!

*A sukovicí ho nasměruje cestou, kterou mu předtím vysvětlil.
Kuba mizí v lese.*

OBRAZ 2

Les s pařezem

Kouzelný dědeček zůstává sedět na pařezu a stále nevěřičně kroutí hlavou a pro sebe si mumlá:

DĚDEČEK: Holomek jeden líný, hajdalák drzý. Však ona ho Přeslice už naučí pořádné práci. Ten bude ještě vzpomínat na kouzelného důchodce. Teda, co to melu, ten pacholek mě dočista zblbnul. Já mu dám důchodce.

Jak si tam pro sebe povídá, nevšimne si, že se k němu pomalu a potichu blíží dva loupežníci s bambitkami v ruce. Když jsou téměř u něho, ten tlustější zařve:

KŘIVOUŠ: Ruce vzhůru! Tohle je přepadení, dědku!

SUCHOPÝR: Ruce ještě výš, starý dědku, tohle je ukrutné přepadení!

Dědeček si je klidně prohlédne, ale k ničemu se nemá.

KŘIVOUŠ: Dědku, já tě varuju, v téhle bambitce mám naládovaný pořádný kus olova. Ten do tebe udělá takovou díru, že přes ni uvidím až do Říma!

SUCHOPÝR: A já ti udělám takovou díru do hlavy, že přes ni uvidím až do Zlína!

KŘIVOUŠ: Budeš v pánu dřív, než řekneš švec!

SUCHOPÝR: Budeš v pánu dřív, než řekneš krejčí!

Křivouš se otráveně podívá na Suchopýra.

KŘIVOUŠ: Hele, vymysli si něco vlastního, jo?

SUCHOPÝR: O mě se nestarej, já jsem vždycky vlastní.

KŘIVOUŠ: Tak co, dědku, dáš nám peníze dobrovolně? Nebo tě mám provrtat olovem jak cedník?

SUCHOPÝR: Tak co, dědku, dáš nám prachy dobrovolně, nebo tě mám provrtat olovem jak...

Křivouš i dědeček Suchopýra zvědavě sledují a čekají, co originálního vymyslí. Suchopýr chvíli přemýšlí a pak vyhrkne:

SUCHOPÝR: ...jak úplně jiný cedník?

Křivouš i dědeček zklamaně zavrtí hlavou. Křivouš pak začne k dědečkovi už mírněji.

KŘIVOUŠ: Hele, naval prachy a můžeš jít.

DĚDEČEK: A kdo vy vlastně jste?

SUCHOPÝR: Ty jsi nás nepoznal? My jsme ti známí loupežníci a mordýři Křivouš a Suchopýr!

Dědeček ukáže na Křivouše.

DĚDEČEK: Ty jsi Křivouš?

KŘIVOUŠ: Jo!

DĚDEČEK: A ty jsi ten Netopýr?

SUCHOPÝR: Já jsem Suchopýr!

KŘIVOUŠ: (na dědečka) A ty jsi kdo?

SUCHOPÝR: Co se ho ptáš, vždyť je to jedno, kdo to je. Ať navalí peníze a jdeme dál.

DĚDEČEK: Řekl bych, že z vás dvou je chytřejší tvůj kamarád Křivouš. Možná, že byste měli vědět, kdo jsem.

SUCHOPÝR: Nezdržuj, nezdržuj a obrať kapsy naruby nebo rozluč se životem. Provrtám do tebe takovou díru, že přes ni uvidím cedník ve Vídni.

DĚDEČEK: Pane Křivouši, že nemá tady Netopýr rozum, to je jeho věc, ale vy zkuste přemýšlet. Potkali jste v lese starého nemohoucího dědečka, kdopak to asi bude? Nic vás nenapadá?

Křivouš je na vážkách, ale nakonec ze své role nesleví.

KŘIVOUŠ: Jednou jsme loupežníci, tak berem všechny bez rozdílu.

DĚDEČEK: A nejste aspoň ti loupežníci, co bohatým berou a chudým dávají?

SUCHOPÝR: My jsme ti loupežníci, co bohatým berou a chudým taky berou.

DĚDEČEK: A víte vy, jaké to je, když někomu vezmete jeho oblíbenou věc?

SUCHOPÝR: To jsme nikdy nepoznali.

DĚDEČEK: Tak teď to poznáte!

Dědeček vstane z pařezu a s pomocí sukovice očaruje oba loupežníky. Pak si opět sedne. Loupežníci na něj chvíli nevěřičně zírají, ale pak pokračují jako předtím.

KŘIVOUŠ: Nevím, co mělo to divadýlko znamenat, ale my teď budeme pokračovat v loupění. Jasný?

DĚDEČEK: Jak je libo.

SUCHOPÝR: My teď budeme pokračovat v ukrutném loupění!

DĚDEČEK: Už se těším.

KŘIVOUŠ: Takže, tady máš celý náš dnešní lup. Víc jsme toho zatím nestihli nakrást. Okamžitě si to vem!

Křivouš dává dědečkovi ukradený pytlík zlatáků, zatímco Suchopýr ho nevěřičně pozoruje.

SUCHOPÝR: Co blbneš, Křivouši, to je naše kořist. Ty mu máš peníze vzít a ne dávat!

KŘIVOUŠ: Já nevím, mně to nejde, zkus si to sám.

SUCHOPÝR: Takže, dědulo, teď si okamžitě vezmeš všechny věci, které ti dám, jinak tě provrtám olovem.

DĚDEČEK: Ale to snad nebude potřeba, to já si je raději vezmu, páni loupežníci.

Přebírá od Suchopýra další naditý pytlík.

SUCHOPÝR: Co je tohle za kouzla?

KŘIVOUŠ: Že vy jste kouzelný dědeček?

DĚDEČEK: Teď jsi na to kápnul. Ovšem trochu pozdě. Odted' budete lidem věci dávat, ať vidíte, jaké to je. Tak se tady mějte, ukrutní loupežníci.

Dědeček se zvedá z pařezu a pomalu odchází. Suchopýr padá na kolena.

SUCHOPÝR: Milost! To bude náš konec! My se polepšíme!

DĚDEČEK: To se ví, že se polepšíte. A ještě jedna věc.

SUCHOPÝR: Ano? Jaká?

DĚDEČEK: Potřeboval bych tvůj klobouk, ten můj je samá díra.

KŘIVOUŠ: Nedávej mu ho!

Suchopýr bojuje sám se sebou.

SUCHOPÝR: Tenhle klobouk, tenhle klobouk... okamžitě si ho vem a nesnaž se nás oblafnout. A nechci slyšet ani slovo nebo promluví moje bambitka!

Kouzelný dědeček si ho s úsměvem vezme, svůj starý naráží Suchopýrovi na hlavu a odchází pryč. Suchopýr se drží za hlavu a zuří sám na sebe.

KŘIVOUŠ: Nech toho. Pojď se raději najíst. Máš něco k jídlu?

SUCHOPÝR: Mám poslední kousek chleba, který jsem si šetřil pro sebe. Ale jestli si ho nevezmeš, tak jsi synem smrti!

KŘIVOUŠ: No vida, ono to není tak špatné. Neboj, rád si ho vezmu. Kapku piva bys neměl?

Oba loupežníci pomalu odchází.

SUCHOPÝR: Ne, ale v nejbližší hospodě ti ho koupím. A nesnaž se odporovat!

KŘIVOUŠ: Tak rychle, začíná se stmívat.

Oba odejdou ze scény.

OBRAZ 3

Chaloupka v lese

Je brzké ráno. Uprostřed lesa stojí osamělá chaloupka čarodějnice Přeslice. Před chaloupkou je stříškou kryté zápraží s lavečkou. Před lavečkou je malý stůl. Pod stolem spí zachumlaný ve svém plášti Kuba. Z chaloupky vychází čarodějnice Přeslice. Zívne z plných plic a protáhne se po vydatném spánku. Pokusí se o několik cviků a dokonce i o jeden dřep, ale píchne jí v zádech a tím je rozcvička u konce. Nakonec se dlouze zadívá do sluníčka.

PŘESLICE: Šest třicet. Čas na snídani.

Zmizí zpátky v chaloupce a za okamžik se vrací s proutěným košíkem v ruce. Začne z něj na stůl vytahovat různé dobroty určené ke snídani – chléb, sýr, ovoce, zelenina... Když má prostřeno, pátravě pohledem přejíždí stůl.

PŘESLICE: Ještě tomu něco chybí.

Zmizí opět v chaloupce a dveře se za ní s bouchnutím zavřou. Což probudí Kubu spícího pod lavečkou. Vysouká se na denní světlo a ze široka si zívne. Pak se protáhne stejně jako Přeslice a také zkusí několik cviků. I on se na závěr pokusí o dřep, rupnou mu kolena a v podřepu se posadí na lavečku. Tam zahlédne prostřený stůl. Zadívá se dlouze do sluníčka.

KUBA: Šest třicet pět a já mám hlad jak herec. Ochotník. A podívejme se, dary lesa. Tak abych les neurazil.

Pustí se do přichystané snídaně a nevšimne si, že se z chaloupky vrací Přeslice se džbánem v ruce. Čarodějnice nevěří vlastním očím. Pomalu obchází Kubu, který se krmí, jakoby týden nejedl. Nakonec hlasitě bouchne džbánem o stůl. Kubu to však nevyvede z míry.

KUBA: Á, další dary lesa, děkuji vám, lesní ženo. To je víno?

- PŘESLICE:** To je voda. A víš, kdo jsem já? Víš, komu to tady ujídáš snídani?
- KUBA:** Neujídám, normálně jím.
- PŘESLICE:** Já jsem zlá čarodějnice Přeslice. A ty teď poznáš můj hněv. Vyber si, v co tě mám proměnit.
- KUBA:** Vy jste čarodějnice Přeslice? Výborně, vás zrovna hledám.
- PŘESLICE:** Co? Kdo? Mě?
- KUBA:** Mám doporučení, abych šel k vám do učení. Prý sháníte nějakého učně. Tak já to teda беру.
- PŘESLICE:** A od kohopak máš to doporučení?
- KUBA:** Ále, jeden kouzelný důchodce mě za vámi poslal.
- PŘESLICE:** Jo, kouzelný dědek. To mi snad dělá naschvál. Splnil ti tři přání?
- KUBA:** Nesplnil.
- PŘESLICE:** Jak to? On ti nedal tři úkoly.
- KUBA:** Dal.
- PŘESLICE:** Tak on ti dal tři úkoly, tys je splnil a on ti nesplnil žádné přání?
- KUBA:** Skoro tak to bylo. Až na jednu drobnost.
- PŘESLICE:** Ahá, už jsem doma.
- Kuba se rozhlédne kolem sebe.*
- KUBA:** Máte to tu pěkné.
- PŘESLICE:** Tys ho nepustil sednout, že jo?

KUBA: Já jsem ho nepustil sednout, pak jsem se s ním nerozdělil o jídlo, a když jsme se loučili, tak jsem ho nedoprovodil na kraj lesa. Ale jinak jsme si báječně rozuměli. Nemáte ještě kousek toho sýra?

PŘESLICE: Tomu říkám výkon. Nemám.

KUBA: Já jsem totiž strašně líný. Ani byste nevěřila, jak tím trpím. Pořád ležet za pecí, dívat se, jak ostatní pracují, jenom jídlo, spánek, jídlo, spánek.

PŘESLICE: Hm, tak to už je mi jasné. Ty jsi líný a kouzelný dědek si myslí, že já jsem zaopatřovací ústav. A že tě tady jako převychovám. Je to tak?

KUBA: Asi jo. Moje maminka by si to tak přála.

PŘESLICE: Hm, tvoje maminka má s tebou asi velký kříž, co? No uvidíme, co se dá dělat. Zatím uklid' ten stůl, za chvíli přijdou první zákazníci. Ukážu ti, čím se tady živím.

KUBA: Jasně, hned za chvíli to uklidím.

Kuba leze zpět pod stůl, zjevně chce pokračovat ve spaní. Čarodějnice ho nechápavě pozoruje.

PŘESLICE: Proč se schováváš?

KUBA: Jaké schovávání? Já si jen na chvílku dáchnu. Po snídani jsem zvyklý si ještě chvílku pospat.

A balí se do pláště a uléhá ke spánku. Přeslice nevěří vlastním očím. Pak vytáhne z kapsy dělobuch a hází ho na zem. Ozve se obrovská rána, po které Kuba vyletí z pod stolu až na stůl a je celý vyděšený.

KUBA: Co to bylo? Co to bylo za hrozná kouzla přímo z pekla?

PŘESLICE: To byl dělobuch z pouti. Kouzla si zatím šetřím. Takže uklidit stůl, zamést podlahu a umýt nádobí. Já budu zatím vevnitř.

KUBA: Budete kouzlit?

PŘESLICE: Budu spát. Po snídani jsem zvyklá si ještě trochu pospat.

Kuba slézá ze stolu, bere nádobí a zbytky od snídaně a oba vcházejí do chaloupky. Na stole zbude pouze džbán s vodou a sklenice.

OBRAZ 4

Chaloupka v lese

Chvíli poté, co Kuba s Přeslicí zmizí v chaloupce, vchází na jeviště hastrman Štěrbák. Je oblečen jako klasický pohádkový vodník - zelený klobouk na hlavě, zelený fráček ozdobený pentlemi a zelené kalhoty a gumáky. Vlasy dlouhé, mezi prsty blánu. Pod paží nese třílitrovou sklenici s mrtvou rybou. Dojde před chaloupku a hlasitě si postěžuje.

ŠTĚRBÁK: To je sucho, to je sucho. Brekeke, brekeke.

Z chaloupky vychází Přeslice.

PŘESLICE: Ale, ale, to jsou k nám hosti. Hastrman Štěrbák osobně. Pěkně vás vítám.

ŠTĚRBÁK: Uctivé pozdravení vinšuju, Přeslice. Nemáte kapku vody? Jsem úplně vyprahlý. Brekeke.

PŘESLICE: Jen si poslužte.

Nalije ze džbánu vodu do sklenice a podá ji Štěrbákovi. Ten si ji vezme a místo toho, aby ji vypil, tak si ji lije na hlavu.

ŠTĚRBÁK: Dobrá voda, velice osvěžující.

PŘESLICE: Dáte si ještě?

ŠTĚRBÁK: Za chvíli, když dovolíte.

PŘESLICE: Tak posadte se u nás a vypravujte, co vás ke mně přivádí?

Oba si sednou ke stolu. Hastrman před Přeslicí položí láhev s mrtvou rybou.

ŠTĚRBÁK: Tohle.

Přeslice zkoumá láhev. Nakonec ji otevře a vytáhne mrtvou rybu ven.

PŘESLICE: To asi nebude okurek.

ŠTĚRBÁK: To je moje zlatá rybka, brekeke. Když ji chytíte, splní vám tři přání.

Přeslice se podívá na rybu proti světlu.

PŘESLICE: Zatím to tak nevypadá.

ŠTĚRBÁK: Dneska ráno mi sjel do rybníčku formanskej i s vozem. Brekeke! Chudák rybka. Tak se lekla, že lekla.

PŘESLICE: Je jakási leklá. Ale co já s ní? Na polívku je jí málo.

ŠTĚRBÁK: Ale prosím vás, co já teď s rybníčkem bez zlaté rybky. Vždyť já na ni lákal lidi z celého širokého okolí, brekeke. Sem tam někdo uklouzl na břehu a šup, měl jsem další hrníček plný. Brekekekeké!

PŘESLICE: Ty vaše hrníčky, až vám na to jednou přijdou.

ŠTĚRBÁK: Paní Přeslice, pěkně prosím, nemohla byste ji oživit?

PŘESLICE: Oživit zlatou rybkou? Myslíte živou vodou? Nejsem si jistá, jestli to na ni bude mít vliv. Na druhou stranu tím asi nic nepokazíme.

ŠTĚRBÁK: Mám vám skočit pro živou vodu? Máte ji ještě v tom sklípku na stráni? Brekeke?

PŘESLICE: Jo jo, mám. Ale víte, mám nového pomocníka. Tak ho vyzkoušíme. Kubóó!

Kuba vychází z chaloupky a zdraví Štěrbáka.

KUBA: Dobrý den.

ŠTĚRBÁK: Brekeke.

KUBA: Brekeke.

ŠTĚRBÁK: *(k Přeslici)* Je šikovný. Učí se cizí jazyky.

PŘESLICE: Podívej, Kubo. Tohle je mrtvá zlatá rybka. Co s ní uděláme?

KUBA: Šupiny oškrabat a zbytek do polívky.

ŠTĚRBÁK: Brekeke!

PŘESLICE: Kdepak, milý Kubo, my tu rybku oživíme. Budeme k tomu potřebovat hrnek živé vody. Buď tak hodný, prosím tě a skoč mi ho naplnit.

KUBA: Živá voda je kde? V komoře?

PŘESLICE: Na konci je stráž a na jejím kraji mám sklípek. Jsou tam nebezpečné věci, které doma nechci. Tak šup šup. A hlavně to nepoplet' - živá voda je vpravo a vlevo, na to pozor, vlevo je mrtvá voda. Jasně?

KUBA: To se přece nedá zapomenout. Už letím!

Začne se pomalým krokem ploužit splnit úkol. Zmizí z jeviště a Štěrbák ho se zaujetím sleduje.

ŠTĚRBÁK: On má něco s nohama? Chudák.

PŘESLICE: Kdepak, je jen strašlivě líný.

ŠTĚRBÁK: Líný? Já bych mu ty nohy přerazil, holomkovi!

Přeslice mezitím dolije hastrmanovi plnou sklenici vody.

PŘESLICE: Dejte si ještě, kmotře.

Štěrbák si opět vylije vodu na hlavu.

ŠTĚRBÁK: Ta píše. Tak dobrou vodu já v rybníce nemám. Letos je velké sucho. U dna se mi kazí voda a čerstvá skoro nepřitéká. A včera mi ji kapři tak rozvířili, že jsem neviděl na krok. I dušičky v hrníčkách si stěžovaly, že se tam nedá dýchat.

PŘESLICE: Ty vaše hrníčky.

ŠTĚRBÁK: Víte, říkal jsem si, jestli nemám zajít proti proudu, tam do hor, za NÍ, jestli by nechtěla trochu zapršet nad naším krajem. Co by jí to udělalo?

PŘESLICE: No já nevím, ONA je dost náladová. Taky by nám tady mohla seslat boží dopuštění. Však ono zaprší, uvidíte.

ŠTĚRBÁK: Myslíte?

PŘESLICE: A možná to nebude ani dlouho trvat.

ŠTĚRBÁK: Můžu ještě?

PŘESLICE: Jen si poslužte, já mám ve studánce vody dost.

Hastrman si s rozkoší poleje hlavu a celý se rozplývá.

ŠTĚRBÁK: Voda, vodička, moje milovaná! To je lahoda, to je přímo mana nebeská.

PŘESLICE: A kmotře, vy tu vodu nepijete, že se jenom políváte?

ŠTĚRBÁK: Pít vodu? Jako do pusy? Fuj! Já piju jenom pivo!

Na scénu se vrací Kuba. Jde unaveně a nese hrnek vody. Zničeně si sedne ke stolu.

KUBA: Tak tady to máte.

PŘESLICE: Kubo, Kubo, vždyť ty vypadáš jako bys měl smrt na jazyku. Trošku si lokni té živé vody, to tě postaví na vody.

KUBA: (váhá) No abych pravdu řekl...

PŘESLICE: Nóóóóó?

KUBA: Já si nejsem tak docela jistý, jestli jsem nabral ze správného džbánu. Já jsem zapomněl, na které straně ta živá voda je.

PŘESLICE: No a z kterého džbánu jsi teda nabral ten hrnek?

KUBA: Tak to už jsem taky zapomněl.

PŘESLICE: Kubo, Kubo. No tak co teď? My to nemůžeme riskovat. Vždyť ty tam, Kubo, budeš muset ještě jednou!

KUBA: Do toho kopce? To bude moje smrt! Ale víte co? Vyzkoušíme to. Nic horšího se stát nemůže.

A než mu v tom stačí kdokoliv zabránit, napije se vody z hrnku. Přeslice se Štěrbákem ho vystrašeně pozorují. Kuba se tváří normálně. Dokonce vstane a začne se protahovat a podupávat.

KUBA: No, dobré. Cítím se lépe. Myslím, že je to určitě ta živá voda.

V tom okamžiku umře a skácí se na zem.

ŠTĚRBÁK: No jo, toho tak poslat pro smrt. Mám skočit pro tu živou vodu?

PŘESLICE: Nemusíte, živou vodu mám u sebe, ta není nebezpečná. Chtěla jsem ho jen trochu prohnat.

Čarodějnice jde do chaloupky pro vodu. Když vejde dovnitř, Štěrbák bere do ruky hrníček a snaží se chytit Kubovu neviditelnou dušičku. Nedaří se mu to.

ŠTĚRBÁK: No pojd', pojd', do hrníčku.

Přeslice se vrací s lahví živé vody a vidí lovícího Štěrbáka.

PŘESLICE: Ty vaše hrníčky. Že si nedáte pokoj.

ŠTĚRBÁK: Nechce se chytit, mrška jedna.

Přeslice začne kropit živou vodou ležícího Kubu. Ten se neprobírá.

ŠTĚRBÁK: Víc, víc!

Přeslice začne stříkat vodu i do obecnstva. Kuba se začne hýbat, protahovat a nakonec si sedne a na celé kolo si zívne.

KUBA: No teda, spal jsem jako zabitý.

PŘESLICE: Kluku nešťastná, co tě to napadlo, takhle riskovat. Co kdybychom neměli už žádnou živou vodu?

KUBA: Ale nějakou jste měli, ne? (na Štěrbáka)
Nechytil jste, že?

ŠTĚRBÁK: Já si počkám.

KUBA: A co ta vaše rybka, ta už se taky probudila?

ŠTĚRBÁK: Jejda, na tu jsem úplně zapomněl. Rychle, sem s ní!

Hastrman vytřepe mrtvolku rybky ze své sklenice na stůl. Přeslice podá Kubovi láhev s živou vodou a posunkem mu naznačí, aby ji oživil sám. Kuba ji začne opatrně polévat, ale nic se neděje - rybka neožívá.

PŘESLICE: Asi byla v pánu už dlouho, někdy se to holt nepovede.

ŠTĚRBÁK: Chudák rybička moje zlatá, co my jsme toho spolu nalovili...

PŘESLICE: Zase ty vaše hrníčky.

KUBA: A co kdybychom ji zkusili propláchnout i zevnitř? Taková ryba vodu zvenku už ani nevnímá.

Sám ji opatrně bere do rukou a lije jí vodu do pusy. Ryba začíná ožívat.

KUBA: Vidíte? Už se začíná mrskat!

A rybka se mrská čím dál víc, až vyskočí Kubovi z rukou přímo do obecenstva.

KUBA: A je pryč.

Štěrbák poplácá Kubu smutně po rameni.

ŠTĚRBÁK: Tak ti, Kubo, pěkně děkuju.

PŘESLICE: Kmotříčku, než se vrátíte do svého rybníku, už tam na vás bude čekat.

ŠTĚRBÁK: Snad máte pravdu. Tak spánembohem.

Hastrman odchází rychlým krokem, Kuba mu mává.

OBRAZ 5**Chaloupka v lese**

PŘESLICE: To byla ale blbost.

KUBA: S tou rybou?

PŘESLICE: Ne, s tou rybou to bylo naopak chytré. Ale vypít mrtvou vodu jen tak... příště by to nemuselo dopadnout tak dobře.

Během hovoru vchází na scénu kolébavý krokem trpaslík. Přeslice ho nevidí, stojí zády, ale Kuba z něj nemůže spustit oči a poslouchá proto Přeslici jen napůl ucha.

PŘESLICE: Kdybych tu nebyla, kdopak by tě asi zachránil?

Kuba hledí fascinovaně na trpaslíka a Přeslici neslyší.

KUBA: Trpaslík!

PŘESLICE: Trpaslík? Ještě jsem neslyšela, že by trpaslík někomu zachránil život.

KUBA: Ale trpaslík je...

PŘESLICE: Trpaslíci jsou hrozní sobci. Kdyby nemuseli, tak ti ani nezaplatí v krámě, krkouni.

Trpaslík Klinopád konečně dojde až ke stolu, aby ho Přeslice viděla.

KLINOPÁD: Bať, bať, trpaslíci netento, když nemusí. Nejsme ta, no, jak se to tento, charita.

PŘESLICE: A hele ho, Klinopád. Jak se máš, ty starý hamoune? Zrovna tady Kubovi povídám, jací jste sobci a krkouni. Že nikomu nic nedáte.

KLINOPÁD: Co bysme dávali, copak krademe?

PŘESLICE: Ale jo, kradete.

KLINOPÁD: Jenom vobčas něco to, no, jak se to toto...
sebereme, když si to někdo, neto, nehlídá, ale
to je jeho chyba.

PŘESLICE: No jistě. A co tě k nám přivádí?

KLINOPÁD: Já mám tady totok. To sou sedmitoto tyto.

*Podává čarodějnici hodně opotřebované, roztrhané boty se
žralokem. Přeslice si je štítivě přebere.*

PŘESLICE: Sedmitoto tyto? Myslíš sedmimílové boty? To už
je dneska celkem vzácnost. Staráš se o ně dobře?

KLINOPÁD: Jo jo. Loni jsem je to. Umyl.

Přeslice si zablácené boty pozorně prohlíží.

PŘESLICE: Tys je umyl? A kde?

KLINOPÁD: V bažině.

PŘESLICE: A co s nima je?

KLINOPÁD: Předbíhají se. Jedna jde normálně a druhá se
tento... předbíhá. A mě pak tento v tomto.

*Výmluvně si ukáže mezi nohy. Na Přeslici to velký dojem
neudělá.*

PŘESLICE: Já bych tě nejradši nakopala do tamto! Vidíš
toho žraloka? Proč si těch bot nehledíš? Toto se
nedá jen tak zašít, na to potřebuju zlatou nit.
A to nebude nic levného, rozumíš?

KLINOPÁD: To nevadí. Mě cestou sem přepadli tito, no
loupežníci.

*Přeslice vytáhne z hloubi sukně zlatou nit a jehlu a začne
zašívát žraloka na botě.*

PŘESLICE: Takže tebe přepadli loupežníci a tobě nevadí, že tě oberu o další peníze?

KLINOPÁD: To byli divní loupežníci. Nejdřív jako tento, klasika... ruce vzhůru, gatě dólu a ani muk a pak mi dali všechny peníze, co měli. Nakonec mě strašně prokleli.

KUBA: A co ještě říkali?

KLINOPÁD: Nic neříkali. Jenom naříkali.

PŘESLICE: Hm, to je teda divné přepadení. Oni na tebe vyskočí, udělají bububu, pak nic ti nevěmou a dají ti všechno, co mají?

KLINOPÁD: Ojoj.

PŘESLICE: Divné. No ta zlatá nit bude za tři zlatky.

KLINOPÁD: Ojojójóóój!

PŘESLICE: Takže zašité to máš a tady mladej Kuba ti to naimpregnuje speciálním kouzlem.

KLINOPÁD: Naimco toto?

PŘESLICE: Jakože ty boty budou nepromokavé.

KUBA: Já? Kouzlem?

PŘESLICE: No myslíš, že to mám ve spreji? Tady máš ty boty a tady to kouzlo. Strana tři sta patnáct vlevo dole. Stačí přečíst.

Podává Kubovi spravené boty a malou tlustou knížku.

KLINOPÁD: Dobré, dobré, já mám rád nohy v tomto. V suchu.

PŘESLICE: Impregnace je za dvě zlatky.

KLINOPÁD: Ojojój. Dvě zlatky? To se v těch botách raději utoto. Utopím! Tady máte dvě zlatky za nit a já jdu.

Vysází na stůl dvě mince a má se k odchodu.

PŘESLICE: A kde je ta třetí zlatka?

KLINOPÁD: Třetí? Ještě třetí? Ajajaj! Já chudák. Chudák žena moja. A moje děti! Moje děti pojdou hlady!

PŘESLICE: Tvým dětem je přes dvě stě let. Už jsou plnoleté. Dokážou se o sebe postarat samy.

Trpaslík hudruje, ale doplatí zbývající peníz, bere boty a naštvane odchází.

PŘESLICE: Krkoun jeden. Jdu připravit svačinu, zatím uklid' stůl.

KUBA: Ted' hned?

PŘESLICE: Ne, napřesrok. Samozřejmě, že hned.

Přeslice odchází do chaloupky, Kuba zůstává sám.

OBRAZ 6**Chaloupka v lese**

KUBA: To je pořád - jdi tam, dones tamto, uklid' toto, nelež pod stolem, nepij tu mrtvou vodu - takhle jsem si tu službu teda nepředstavoval. Jak já bych si teď nejraději na chvilku pořádně odpočinul. Vždyť už jsem hodinu nespál!

Během své řeči se snaží uklidit stůl, ale moc mu to nejde. Nejspíš proto, že se ani moc nesnaží. Nakonec dojde k přesvědčení, že uklizené znamená, že všechno nádobí opatrně naskládá na sebe. Za ním z lesa vyjdou oba loupežníci a nenápadně se k němu zezadu blíží. Zrovna, když Kuba opatrně pokládá sklenici na nejvyšší místo hromady věcí na stole, Křivouš vystřelí ze své bambitky. Kuba se lekne a všechno nádobí se sesype na stůl a na zem.

KŘIVOUŠ: Hrom a cucky, kohopak to tady máme? A koho teďka oškubeme jako slepici?

SUCHOPÝR: No koho pořádně oškubeme jako husu?

Loupežníci míří na Kubu bambitkami a ten před nimi pomalu ustupuje.

KUBA: Ale páni loupežníci, to snad nebude nutné. Já stejně nic nemám.

KŘIVOUŠ: To nech laskavě na nás.

Křivouš zamíří bambítkou Kubovi mezi oči.

KŘIVOUŠ: Teď mě dobře poslouchej, mladej, nebudeme to opakovat dvakrát. Jasný?

SUCHOPÝR: Opravdu dobře poslouchej, nebudeme to opakovat třikrát.

Kuba horlivě kývá hlavou.

KŘIVOUŠ: Takže my ti teď dáme svoje poslední zásoby peněz a ty si je bez řečí vezmeš. A běda tobě, jestli je nebudeš chtít. Prostě si je vezmeš. Rozumíš? A nesnaž se volat o pomoc, jinak promluví tady můj spolehlivý kamarád.

A ukáže Kubovi svou zbraň.

KUBA: A - ano.

Kuba chápe, Suchopýr ne.

SUCHOPÝR: Myslíš mě?

KŘIVOUŠ: Říkal jsem spolehlivý kamarád!

Suchopýr spokojeně přikývne a usměje se.

KŘIVOUŠ: (na Kubu) Takže kam to chceš?

KUBA: Do srdce!

KŘIVOUŠ: Já myslím ty peníze.

Kuba nastaví dlaně a Křivouš mu do nich začne sázet peníze, které vytahuje z kapes. Suchopýr mezitím chodí kolem stolu a prohlíží si rozbité nádoby. Staví se zády k chaloupce, odkud vychází Přeslice.

SUCHOPÝR: Jsi tady sám?

KUBA: Ne, já jsem tu v učení. Tady bydlí čarodějnice.

SUCHOPÝR: Čarodějnice? A jakpak se ta stará babizna jmenuje?

Přeslice, která se mezitím postavila za Suchopýra, mu zařve do ucha.

PŘESLICE: Přeslice! A kdo jste vy, lumpové?

Oba loupežníci se vylekají. Schovávají se jeden za druhého.

KŘIVOUŠ: My jsme strašní loupežníci Křivouš a tady ten.

SUCHOPÝR: My jsme přímo ukrutní loupežníci, já jsem Suchopýr, prosím.

PŘESLICE: Jo tak vy jste loupežníci. Já vám ukážu, darmožrouti. Teď vás proměním na něco tak odporného, že se budete bát sami sebe!

KŘIVOUŠ: Prosím ne, už žádná kouzla!

KUBA: Paní Přeslice, to jsou ti loupežníci, co lidem dávají a neberou.

PŘESLICE: Jo jak o nich mluvil Klinopád? Ukažte se.

V Přeslici se probudí profesionální zájem. Jde k lupičům a pozorně si je prohlíží. Dívá se jim do očí, do pusy, na ruce, čichá k nim (zrovna moc nevoní) a vůbec je vyšetřuje jako doktor.

PŘESLICE: No, žádná věda to není. Jde o celkem jednoduché kouzlo. Poslouchejte, vy dva, koho jste okradli jako posledního?

KŘIVOUŠ: Ále, takového dědka starého.

PŘESLICE: Nebyl to náhodou kouzelný dědeček?

SUCHOPÝR: Právě, že byl.

KŘIVOUŠ: A od té doby máme ze života peklo. Prosím, paní čarodějnice, nemohla byste nás zase odčarovat? My slibujeme, že už nebudeme nikdy nikoho okrádat. Vrátime se do vesnice a začneme těmato rukama to... é, jak se tomu říká?

Třepe rukama a přemýšlí.

PŘESLICE: Pracovat?

KŘIVOUŠ: Jo, to je ono. Určitě začneme pracovat. Vždyť my už stejně nic nemáme, všechno jsme už rozdali.

Na důkaz svých slov obrátí kapsy kabátu naruby. Čarodějnice se rozmýšlí, Kuba se ozve.

KUBA: Mohl bych já? Říkala jste, že je to jednoduché kouzlo.

Přeslice je na vážkách, ale nakonec povolí. Podá Kubovi knihu kouzel.

PŘESLICE: Strana 523. A nezvorej to. Já se jdu natáhnout.

Přeslice odchází a Kuba začíná listovat knihou. Loupežníci ho nedůvěřivě pozorují.

SUCHOPÝR: Jak dlouho že se to učíš tady kouzlit?

KUBA: Dlouho. Za hodinu to budou už dvě hodiny.

KŘIVOUŠ: A jak ti to jde?

KUBA: Celkem to jde. Akorát před chvilkou jsem byl mrtvý. Spletl jsem si živou vodu s mrtvou.

SUCHOPÝR: Ajaj. Ale to se teď nemůže stát, že ne?

KUBA: Kdepak. Stačí dělat vše pečlivě. Nepamatujete si, na které straně je to kouzlo?

KŘIVOUŠ: Já myslím 235.

SUCHOPÝR: Ne, 523.

KUBA: A co 532?

Nalistuje stránku a předčítá.

KUBA: Abraka hydráta, dabraka vernáta!

Když dočte poslední slovo, tak strašlivě zahřmí, zablýskne se. Scéna potemní. Začne pršet. Zvedá se vítr. Z chaloupky vyběhne Přeslice a křičí.

PŘESLICE: Co jsi to přečetl za kouzlo?

KUBA: Tady!

Ukazuje příslušné kouzlo v knize.

PŘESLICE: Ale to je nekonečný déšť! Tentokrát jsi to už doopravdy zvorál!

KUBA: Co to je?

PŘESLICE: Co by to asi mohlo znamenat. Bude dlouho pršet. Hodně dlouho. Jestli se lidi v údolí dozví, že jsi to byl ty, budeme mít obrovský malér. Utíkej se schovat dovnitř!

KUBA: A nemůžete to odčarovat zpátky?

PŘESLICE: Teď ne. Poručil jsi samotné přírodě a to tak lehce nejde vzít zpátky. Padej dovnitř!

Kuba mizí v chaloupce.

KŘIVOUŠ: A co my? Jak k tomu přijdeme? Prvnímu, koho potkáme, budeme muset dát naše kabáty.

PŘESLICE: Ukažte.

Zvedne proti nim dlaň a jednoduchým kouzlem odčaruje jejich prokletí. Kouzlo nedoprovází žádný efekt, zloději si nejsou jistí, zda se to podařilo.

KŘIVOUŠ: To už jako je?

PŘESLICE: Samozřejmě.

KŘIVOUŠ: No moment. To se musí vyzkoušet.

Zamíří bambitkou na svého kolegu a zařve:

KŘIVOUŠ: Naval sem ten kabát, nebo jsi synem smrti!

Suchopýr se začne vysvlékat.

KŘIVOUŠ: Hurá, funguje to!

SUCHOPÝR: Ani bych neřekl.

PŘESLICE: Běžte se už někam schovat. Tohle bude nadlouho!

Loupežníci utíkají pryč a Přeslice se starostlivě podívá k nebi.

PŘESLICE: Tohle bude nadlouho.

Vchází do chaloupky.

OBRAZ 7

V chaloupce

Smutná hudba posune děj o týden dopředu. Venku je stále šero a šumí déšť. V potměšilé chaloupce sedí u stolu smutný Kuba. Na stole plném starých knih hoří svíce (petrolejka). Přeslice v nich listuje. Kuba vstává a přechází k oknu zkontrolovat déšť. Vrací se ke stolu.

KUBA: Už týden v kuse prší. Copak to nikdy nepřestane?

PŘESLICE: Proč se pořád ptáš? Vždyť to víš.

KUBA: Ale jednou přestat musí.

PŘESLICE: Ale jo, jednou přestane. Akorát nikdo neví kdy.

KUBA: A odčarovat ten déšť nejde?

PŘESLICE: To už jsem ti taky říkala. Nejde! Jak jednou něco přikážeš samotné přírodě, tak to jednoduše vrátit nemůžeš.

KUBA: Ale vy jste přece mocná čarodějka.

PŘESLICE: Obávám se, že na tohle mé síly nestačí.

Kuba jde opět k oknu a sleduje déšť.

KUBA: Příští týden mají být žně. Jestli bude ještě týden pršet, tak lidi v údolí přijdou o celou úrodu.

PŘESLICE: (naštvaně) A za všechno může tvoje lenost! Kdybys nebyl líný pořádně poslouchat, tak bys tu tedka takhle nefňukal. Zkus místo toho dělat něco užitečnějšího. Prošel jsi všechny knihy kouzel?

KUBA: Stokrát. Skoro nespím. S tou přírodou máte pravdu.

PŘESLICE: Já vím.

KUBA: Mám strach o mámu. Máme malé políčko, tak tak nám vystačí na obživu.

PŘESLICE: Já vím, já vím.

Ozve se zabouchání na dveře.

PŘESLICE: Komu se to chce v tomto dešti trmáčet?

Dveře se otevírají, vchází hastrman Štěrbák. Je celý mokrý, voda z něj jen teče.

ŠTĚRBÁK: Brekeke!

PŘESLICE: Dobrý den, kmotře Štěrbáku.

KUBA: Brekeke, pane Štěrbáku, jste celý mokrý. Pojdte se usušit ke kamnům.

ŠTĚRBÁK: (vyděšeně) Brekeke! Ke kamnům! Usušit! Paní Přeslice, pěkně vítáte hosty, že je chcete hnedle sušit. Copak jsem nějaká křížala?

PŘESLICE: Odpusťte, kmotře, máme teď jiné starosti.

Kuba přináší na stůl džbán s vodou a hrníček.

KUBA: Omlouvám se, to ten déšť. Poslužte si.

Štěrbák si sedá ke stolu.

ŠTĚRBÁK: No jo. Prší už pěkně dlouho a nevypadá, že by to mělo přestat. Kvůli tomu jdu za vámi. Já jako hastrman bych měl být vlastně rád, že prší. Mám plný rybník, voda se mi čistí, můžu chodit na dlouhé túry a nemusím se bát, že někde uschnu.

Významně se podívá na Kubu.

ŠTĚRBÁK: Ale tenhle déšť je jiný. Všimli jste si? Prší pořád stejně vydatně. Bez přestávek. Takhle se normální déšť nechová. A ta chuť.

Vodník si olízne mokrý rukáv a nabídne i Přeslici a Kubovi. Ti odmítají.

ŠTĚRBÁK: Ta chuť je úplně jiná. Když jdou mraky ze severu, cítím hory, ledovce a sníh. Z jihu je voda zase slanější, z moře. Západní voda, ta je přesně podle norem a voda z východu nic dobrého nepřináší. Ale tahle voda (*kroutí bezradně hlavou*). Já nevím. Takovou jsme tu ještě neměli.

PŘESLICE: Ale měli. Před sto padesáti lety. Bylo takové sucho, že jsme poslali procesí za Ní nahoru. Ať nám déšť přičaruje.

ŠTĚRBÁK: No jo, pravda, pravda. Já ležel na troud vyschlý v posledním blátě pod břehem. Myslel jsem, že to bude moje smrt (*další významný pohled na Kubu*). Ta voda mě zachránila. Měla úplně stejnou chuť. Myslíte, že to ona? Ten déšť?

KUBA: (*nešťastně*) To já. Přičaroval jsem ten déšť omylem a teď nevíme, jak ho odčarovat.

ŠTĚRBÁK: Aha. A mě to bylo hned divný. No jo, ale nějak zastavit se ten déšť musí.

KUBA: Já myslel, že hastrmanům voda nevadí.

ŠTĚRBÁK: O mě nejde. Ale byl jsem se podívat na jezero v horách. Kvůli tomu jsem vlastně přišel. Jestli nepřestane brzy pršet, tak se protrhne hráz. Už protéká. A vody je tam tolik, že když vtrhne do údolí, všechno zničí. Tolik hrníčků na dušičky by se mi domů ani nevešlo.

Kuba začne plakat, Přeslice ho pohladí po hlavě.

PŘESLICE: Má tam mámu.

ŠTĚRBÁK: Opravdu nejde nic dělat?

Přeslice chvíli přemýšlí. Něco ji napadne.

PŘESLICE: Snad jedna věc. Poslední záchrana. Jednou děšť přivolala, mohla by ho i odvolat.

ŠTĚRBÁK: Vy myslíte ONA?

Přeslice přikývne. Kuba s uszlzenýma očima vzhledne od stolu.

KUBA: Kdo je to ONA?

PŘESLICE: Marulka. Vodní víla. Bydlí v horách a stará se o vodní prameny. Povídá se, že lidi nemá příliš v lásce. Protože jí do potoků a do řek házejí různé svinstvo. Ale kdo ví, co je na tom pravdy.

KUBA: Ta by mohla ten děšť zastavit?

PŘESLICE: Když ne ona, tak už nikdo.

Kuba vstává od stolu a jde ke dveřím. Bere si na sebe plášť do deště a kapuci?

PŘESLICE: Kampak?

KUBA: Za ní. Je to naše - moje poslední záchrana.

PŘESLICE: Jen běž, zkusit to můžeš.

Štěrbák se také zvedá.

ŠTĚRBÁK: Počkej, půjdu kousek s tebou. Dám ti pro ni malý dárek. Prý si na ně potrpí.

KUBA: Jaký dárek?

ŠTĚRBÁK: Vzácnou mořskou perlu. To jel jednou kolem rybníka vůz bohatého kupce. Ale na kočím šetřil. A ten nešika mi tam sjel přímo...

Oba vycházejí ze dveří.

PŘESLICE: *(pro sebe)* Ty vaše hrníčky.

OBRAZ 8

Les s pařezem

V lese prší a je zima. K pařezu přicházejí dva loupežníci, Křivouš a Suchopýr. Je jim zima, kabáty a kapucí se snaží chránit proti dešti. Dojdou k pařezu.

SUCHOPÝR: Čert aby to spral! Už týden prší. V takovém počasí se nedá pracovat.

KŘIVOUŠ: Já už ani nevím, kdy jsme někoho okradli naposledy.

SUCHOPÝR: Počkej, já vím. Toho trpajzlíka jsme včera obrali.

KŘIVOUŠ: Ten neplatí, ten je poloviční. A vzali jsme mu jenom to, co jsme mu dali, když jsme byli očarování.

SUCHOPÝR: Fuj. Ani mi to nepřipomínej! Ale že vyváděl ten trpaslík, že? He he he.

KŘIVOUŠ: Krkoun jeden. Kdybych mu nevystřelil bambitkou nad hlavou, hádali bychom se s ním doteďka.

SUCHOPÝR: Nerozděláme oheň?

KŘIVOUŠ: Jó, jasně. Že mě to nenapadlo. Dones nějaké suché dřevo.

Suchopýr vykročí automaticky do lesa, ale pak se zastaví a podezřele se podívá na Křivouše.

SUCHOPÝR: Počkat. Týden prší. Kde vezmu suché dřevo? Neděláš si ze mě srandu?

KŘIVOUŠ: Z tebe? To je zbytečná práce.

SUCHOPÝR: No proto!

Suchopýr se najednou zaposlouchá směrem do lesa, kam měl namířeno. Posunky naznačuje Křivoušovi, aby byl potichu.

SUCHOPÝR: Někdo jde!

KŘIVOUŠ: Kdo? Kdo?

SUCHOPÝR: Nevím, slyším kroky.

KŘIVOUŠ: Je bohatý? Nese něco? Je sám? No tak, co jsi zjistil?

SUCHOPÝR: Zatím jsem zjistil, že má nohy.

KŘIVOUŠ: Hlavně, ať to není zase ten trpajzlík, na toho už nemám nervy.

Suchopýr se zaposlouchá se ještě jednou a vyběhne zpět ke Křivoušovi.

SUCHOPÝR: Už je skoro tu!

KŘIVOUŠ: Rychle! Za pařez!

Oba loupežníci se schovají za pařez. Po chvíli přichází Kuba. I on je zabalený v plášti a kapuci má hluboko v tváři. Když míjí pařez, vyskočí před něj Křivouš s bambítkou.

KŘIVOUŠ: Kampak, kampak, v tomto počasí?

Kuba se zastaví a chce utéct zpátky. Cestu za ním mu ale zahradí Suchopýr.

SUCHOPÝR: Kampak, kampak, v tomto ukrutném počasí?

Kuba si sundá kapuci.

SUCHOPÝR: Vždyť je to ten mladý od té čarodějnice!

KUBA: A jé. Páni loupežníci. Křivouš a Netopýr.

SUCHOPÝR: Suchopýr!

- KUBA:** To jsem rád, že jste to vy. Já už se bál, že mě chce někdo okrást.
- KŘIVOUŠ:** Tak ty ses bál, že tě chce někdo okrást, jo? Tak to asi musíš mít u sebe něco, o co by se tě dalo okrást
- KUBA:** Mám.
- SUCHOPÝR:** Něco drahého?
- KUBA:** Jo.
- KŘIVOUŠ:** Něco vzácného?
- KUBA:** Jo.
- SUCHOPÝR:** (*natěšeně*) Velkou truhlu s pokladem?
- KŘIVOUŠ:** Vypadá snad, že by nesl truhlu s pokladem?
- KUBA:** Pánové, já vám teda povím novinu. Všimli jste si? Prší?
- KŘIVOUŠ:** (*otráveně*) To je novina. Ještě, že jsi nám to řekl. Málem jsme si toho ani nevšimli.
- SUCHOPÝR:** Dělá si z nás srandu?
- KŘIVOUŠ:** Ještě nevím.
- KUBA:** A protože už týden prší a hrozí povodně, jdu za vílou Marulkou, jestli by nám od toho deště nepomohla. A jako dárek jí nesu tohle!

Kuba šáhne do kapsy a vytahuje velkou perlu. Oba loupežníci na ní mohou oči nechat.

- SUCHOPÝR:** Není to?
- KŘIVOUŠ:** Je to!
- KUBA:** Perla. Dal mi ji hastrman Štěrbák.

- SUCHOPÝR:** Ta musí mít obrovskou cenu.
- KUBA:** Štěrbák říkal, že by za ni ve městě dostal tisíc hrníčků.
- SUCHOPÝR:** Tolik hrníčků!
- KŘIVOUŠ:** To je pěkné. A tak to má být. Tobě ji dal Štěrbák a ty ji dáš teď nám.
- KUBA:** Jak to? Vždyť jste slibovali, že už krást nebudete. Že budete pracovat.
- SUCHOPÝR:** To jo, my jsme chtěli. Ale pak jsme zjistili, že to není možné. Nám se totiž nechce pracovat.
- KŘIVOUŠ:** A pak, jaká pak krádež, když nám tu perlu sám dáš.

Namířil na Kubu bambitku. Suchopýr taky.

- KUBA:** Když tu perlu nedonesu Marulce, určitě mě ani nepustí dál! A když nezastaví déšť, protrhne se hráz jezera a voda zaplaví vesnici v údolí. Lidi potřebují pomoc!
- KŘIVOUŠ:** Hele, my jsme loupežníci. Ne hasiči. Takže teď nám dej tu perlu.
- KUBA:** Nedám!
- KŘIVOUŠ:** Cože? Já snad špatně slyším!
- SUCHOPÝR:** Cožé? Já snad neslyším vůbec!
- KUBA:** Nedám!
- KŘIVOUŠ:** Tak se rozluč se životem.

Oba zamíří bambitkami Kubovi na hlavu. Ten drží perlu mezi prsty. Čeká výstřel a zavírá oči. Když se nedívá, Křivouš mu vytrhne perlu z ruky.

- KŘIVOUŠ:** Cha chá, mám ji!

Chce vystřelit radostí z bambítky nad hlavou, ale rána nevyjde. Podívá se jedním okem do hlavně.

KŘIVOUŠ: Sakra. Zvlhl mi prach. Tak rychle do města. Ať tu perlu zpeněžíme!

SUCHOPÝR: To bude hrníčků!

Se Suchopýrem utíkají pryč. Kuba zničeně sedá na zem.

OBRAZ 9**Les s pařezem**

Kuba sedí zoufalý na zemi. Je mu do pláče.

KUBA: Tak to je konec.

Ještě chvíli smutně sedí. Najednou z opačného konce, než odešli loupežníci, přichází trpaslík Klinopád. Přes rameno má přehozené sedmimílové boty. Kuba si ho nevšímá. Klinopád dojde až k němu.

KLINOPÁD: Ty jsi tento.

Kuba se na něj ani nepodívá.

KUBA: Já jsem to potento.

KLINOPÁD: No jo, vypadáš jak hromádka tohoto ... (po chvíli vzpomínání) neštěstí.

Kuba se na něj poprvé podívá.

KUBA: (smutně) Pěkný den přeju, pane Klinopáde.

KLINOPÁD: Ty jsi Kuba. Od této, od Přeslice. Co tu to?

KUBA: Já tu sedím v blátě, protože mi už nic jiného nezbyvá. Nesl jsem pro vílu Marulku perlu, aby nám pomohla a zastavila déšť. Ale okradli mě loupežníci.

KLINOPÁD: (ožije) Křivouš s tím, Netopýrem?

KUBA: Jo.

KLINOPÁD: A kdy to bylo?

KUBA: Ted', před chvílkou.

KLINOPÁD: Tak teď už mi neuniknou! Sleduju je od tohoto. Včerejška. Mě totiž taky to. Ale až se mi dostanou pod ruku!

KUBA: *(s nadějí)* Můžu jít s vámi? Já potřebuji tu perlu dostat zpátky.

KLINOPÁD: Nějaké kouzla umíš? Mohly by se to.

KUBA: Pár jsem se jich naučil. Celý poslední týden jsem ležel v čarodějnických knihách. A mám toto.

Vytáhne malou čarodějnickou knihu.

KLINOPÁD: Tak jdem!

KUBA: Ale musíme si pohnout. Říkali, že půjdou do města prodat tu perlu.

KLINOPÁD: V tom případě použijeme toto.

Z ramena si sundává boty a začíná si je obouvat. Kuba je trošku zklamaný.

KUBA: Sedmimílové boty. Ale co já?

KLINOPÁD: Vlez mi na záda.

KUBA: Ale říkal jste, že půjdeme spolu.

KLINOPÁD: A teď říkám vlez mi na záda. Už tam jsi?

KUBA: *(vesele)* Ahá, už jsem doma!

KLINOPÁD: *(rozhlédne se)* Máš to tady hnusný.

Kuba skočí Klinopádovi na záda. Ten chvíli vyvažuje nečekanou zátěž, ale nakonec to ustojí. Můžou vyrazit.

KUBA: Tak hurá na lupiče! Hyjé!

KLINOPÁD: Já nejsem to, já jsem to. Tak na ně!

S Kubou na zádech se rozběhne směrem na loupežníky.

OBRAZ 10**Les**

Jiný kus lesa bez pařezu. Přicházejí oba loupežníci. Jdou svižným krokem. Suchopýr zastavuje.

SUCHOPÝR: Počkej chvíli, já už nemůžu.

KŘIVOUŠ: Pohni zadkem. Chceš spát ještě dneska v teplé posteli?

SUCHOPÝR: Postel nám neuteče.

KŘIVOUŠ: Ale klenotník může zavřít. Víš co? Já půjdu napřed, prodám perlu a počkám tě v hospodě.

SUCHOPÝR: *(deklamuje)* A to bylo naposledy, co Suchopýr viděl Křivouše. *(normálně)* Tak takovou pohádku si hraj pro někoho jiného. Já tě znám. A vůbec. Dej mi tu perlu, teď ji zas ponesu chvilku já.

KŘIVOUŠ: Perlu? Tobě? Vždyť bys ji ztratil dřív, než bychom došli na kraj lesa.

SUCHOPÝR: Ále neztratil. Hezky mi ji naval.

KŘIVOUŠ: Nenavalím!

Naštvaný Suchopýr se připravuje se k boji.

SUCHOPÝR: Navalíš!

KŘIVOUŠ: Nenavalím!

SUCHOPÝR: Tak já si ji vezmu sám.

Loupežníci se spolu začnou rvát. Když jsou v nejlepším, přeběhne kolem nich Klinopád a Kubou na zádech.

KUBA: Zastav tóóó!

KLINOPÁD: Nejde to!!!

Klinopád s Kubou zase zmizí, nestihli ubrzdit sedmimílové boty. Loupežníci se přestali prát a zmateně se rozhlíží kolem.

SUCHOPÝR: Viděl jsi to, co já?

KŘIVOUŠ: A co jsi viděl?

SUCHOPÝR: Já nevím.

KŘIVOUŠ: Já jsem viděl to samé.

SUCHOPÝR: Tak pokračujem. Kde jsme to skončili?

KŘIVOUŠ: Já jsem tě držel pod krkem a tys mě kopal do kolena.

Zaujmou popsanou polohu a pokračují v praní. A zase z místa, kde zmizeli, vybíhá Klinopád s Kubou na zádech.

KUBA: Zastáááv!

KLINOPÁD: Ono to netó!

Přeběhnou kolem zmatených loupežníků a zmizí v lese. Za chvíli je slyšet rána, jak se jim konečně podařilo zastavit.

KŘIVOUŠ: Kouzla a čáry! Mažeme pryč.

SUCHOPÝR: Jo. Ale napřed mi dej tu perlu.

KŘIVOUŠ: Chceš se zase prát?

SUCHOPÝR: Nechci, ale když to nepude po dobrém...

Zase se začnou prát. Dokonce tak zuřivě, že spadnou na zem. Na scénu přichází Kuba, aniž by si ho loupežníci všimli. V jedné ruce drží malou čarodějnickou knihu kouzel a druhou ruku drží před sebou. Za ním se batolí Klinopád.

KUBA: (čte kouzlo) Abraka hibernáta, dabraka tempus!

Jak Kuba dočte kouzlo, oba loupežníci ztuhnou a přestanou se hýbat. Klinopád si je zvědavě prohlíží. Když vidí, jak jsou bezmocní, kopne Suchopýra do zadku.

KLINOPÁD: Jak to, že toto?

KUBA: Zastavil jsem jim čas. To, co se stane teď, vůbec nebudou vnímat.

KLINOPÁD: Tak to já jim trochu do toho.

A chce kopnout i Křivouše.

KUBA: Neblbni, do bezbranných se nekope.

KLINOPÁD: (udiveně) Né?

KUBA: Ale obrat je můžeš. Ale rychle, kouzlo trvá jenom chvílku.

Klinopád je zkušeně prořacuje. U Křivouše najde pytlík se zlatáky, ten si nechá, a perlu. Tu podá Kubovi.

KUBA: Výborně. A teď rychle za vilou Marulkou.

Odbíhá pryč. Klinopád za ním, ale nakonec přece jen neodolá a nakopává Křivouše do zadku. Když jsou oba pryč, loupežníci se proberou. Odpadnou od sebe a třou si nakopnuté zadky.

KŘIVOUŠ: Jauvajs! Proč mě kopeš?

SUCHOPÝR: Já? Já mám nakopnutý zadek! A nezapomeň na tu perlu.

Křivouš se začne prohledávat. Zbytečně.

KŘIVOUŠ: Kde je? A kde jsou moje peníze?

S podezřením se zadívá na Suchopýra.

KŘIVOUŠ: Ahá, takže ty bys chtěl perlu. Ty jeden hade. Ty podrazáku. Ty zloději! Okamžitě mi je vrať!

SUCHOPÝR: Ale co to? Kde to?

Křivouš se na něj chce vrhnout, ale Suchopýr na nic nečeká a oba utíkají pryč.

OBRAZ 11

Jeskyně

Je tma. Pouze paprsek světla osvětluje Kubu. Víla Marulka i kouzelný dědeček jsou schováni ve tmě. Kuba se zvědavě rozhlíží kolem. Dojde doprostřed a zastaví se.

KUBA: To je ale obrovská jeskyně. Sem by se vešla celá vesnice. A co je to na stropě za špičaté kameny?

Marulka je ve tmě kousek od Kubu, ale on ji nevidí.

MARULKA: To jsou stalaktity.

KUBA: (s úlekem) Kde jste? A kdo jste?

MARULKA: Kdo myslíš?

KUBA: Víla Marulka?

Víla přijde až k němu a ukáže se mu.

MARULKA: Nejsi hloupý.

KUBA: (smutně) Jsem líný.

MARULKA: Šel jsi v bouři do hor, bojoval jsi s loupežníky, takhle si lenocha nepředstavuju.

KUBA: Ale to je kvůli tomu, že...

MARULKA: Já vím. Ten tvůj děšť.

Víla zase zmizí. Kuba se otáčí a snaží se ji aspoň zahlédnout.

KUBA: Pomůžete mi? Já... já jsem vám donesl tohle.

Vytáhne z kapsy perlu. Marulka se opět objeví u něho a prohlíží si perlu.

MARULKA: Pěkný kousek. A co já s ní?

KUBA: Štěrbák říkal, že byste jako za perlu to...

MARULKA: Že mi dáte perlu a já za ni zastavím déšť?
(zasměje) Pánové, já jsem víla, ne hokynář.
Perel mám plné jezírko. Podívej.

Ukáže na jedno místo, které se rozsvítí žlutě.

MARULKA: To je zlatá jeskyně.

Zář zhasne a Marulka ukáže na jiné místo. To zazáří modře.

MARULKA: To je diamantová chodba.

Potom ukáže někam nad sebe.

MARULKA: A támhle je křišťálová stěna. Mám tady všechny poklady hor. Vyříd' Štěrbákovi, že je starý popleta.

KUBA: Takže vy nám nepomůžete?

MARULKA: Milý Kubo, já už jsem svou odměnu dostala.
Pomůžu ti. Můžeš jít klidně domů.

KUBA: Já tomu nerozumím. Jakou odměnu jste dostala?

MARULKA: Už nejsi líný Kuba. Běž do údolí a vyuč se na čaroděje. A lidem pomáhej. Vím, že teď už to dokážeš.

KUBA: Já... budu se snažit.

MARULKA: Já vím, že budeš. A teď už utíkej, přestává pršet.

KUBA: Děkuji, vílo Marulko. Děkuji.

Kuba běží domů a k víle přichází pohádkový dědeček, který až doteď nebyl ve tmě vidět.

DĚDEČEK: Myslíš, že mu to vydrží?

MARULKA: Myslím, že ano. (*překvapeně*) A kde ty se tady bereš?

DĚDEČEK: Vypadá to, že se blíží konec pohádky. Tak jsem se přišel podívat. Už se nemůžu dočkat.

MARULKA: Dočkat? Konce?

DĚDEČEK: Hostiny! Každá pořádná pohádka končí hostinou.

MARULKA: A co když tě nepozvou?

DĚDEČEK: Takovou pohádku ještě nenapsali, aby mě nepozvali. Pozvou i tebe. Ale ty nepřijdeš. Na to jsi příliš tajemná. Tak já jdu, abych nepřišel o předkrm.

Dědeček odchází.

MARULKA: Ach jo.

OBRAZ 12

Chaloupka v lese

Je krásný sluneční den bez deště. Stůl před chaloupkou je pokrytý velkým, bílým ubrusem. Z chaloupky se ozývají zvuky příprav na hostinu - cinkot nádobí, příborů a skleniček. Otevírají se dveře od chaloupky a ven vychází Klinopád. Nese talířky. Z chaloupky za ním volá Přeslice.

PŘESLICE: Talířky stůl! Dosáhneš tam?

KLINOPÁD: (nabručeně) Ale jo!

Nakonec je tam položí, i když s malými obtížemi. Z chaloupky teď vychází Štěrbák. Nese džbán s vodou a skleničky. A zase hlas Přeslice.

PŘESLICE: Vodu na stůl. Ne na hlavu.

ŠTĚRBÁK: (nabručeně) Ale jo. Brekeke.

Pokládá vodu i skleničky na stůl, ale neodolá, a lok vody si vylije na hlavu. A z chaloupky už vychází Přeslice s obrovským pekáčem s pečínkou. Jak ji Klinopád se Štěrbákem vidí, nabručení končí a už si nedočkavě sedají ke stolu. Přeslice pokládá pekáč na stůl a zadívá se do Slunce.

PŘESLICE: Za chvíli tu bude.

KLINOPÁD: Pozvala si i toho, kouzelného dědečka?

Přeslice se na chvíli zamyslí.

PŘESLICE: Na toho jsem zapoměla. Ale co. Nemusí být všude, dědek jeden.

ŠTĚRBÁK: A vílu Marulku?

PŘESLICE: Jo, tu jo. Ale ona stejně nepřijde. Na to je moc tajemná.

KLINOPÁD: (ukazuje do lesa) Už kdosi jde!

ŠTĚRBÁK: Kuba! Kuba!

Oproti očekávání se z lesa vynoří kouzelný dědeček.

DĚDEČEK: Nejdu pozdě? Vyrazil jsem hned, jak přišlo pozvání!

PŘESLICE: Ale já jsem žádné... no tak sedej, když už jsi tady.

Dědeček se žene ke stolu.

DĚDEČEK: Á, pořádná hostina, to je moje.

PŘESLICE: Kubu jsi neviděl?

DĚDEČEK: Jde hned za mnou.

Z lesa vychází Kuba.

KUBA: Dobrý den, vespolek.

PŘESLICE: Kubíku, jdeš akorát!

Přeslice ho jde přivítat a vede ho ke stolu. Tam se radostně vítá i s ostatními.

PŘESLICE: Kde jsi byl tak dlouho?

KUBA: Zdrželi mě loupežníci.

KLINOPÁD: Snad tě zas neokradli?

KUBA: Ne. Chtěli ošetřit rány. Už dva dny se perou.

ŠTĚRBÁK: Kvůli čemu?

KUBA: Kvůli tomuto.

Vytahuje perlu a vrací ji Štěrbákovi.

KUBA: Marulka vám vzkazuje, že jste star... (chvíle přemýšlení), že jste zbytečně starostlivý.

ŠTĚRBÁK: No jo, hodná holka, brekeke.

DĚDEČEK: No a co ty, Kubo, co říkala tobě?

KUBA: Perlu si nevzala. Prý jsem ji už dárek dal.

DĚDEČEK: A jaký?

KUBA: Nechcete, abych vám raději zaběhl pro čerstvou vodu do studánky?

PŘESLICE: Áha, už jsme doma!

Kuba se rozhlédne po okolí i po hostech a s radostí řekne:

KUBA: Máme to tu pěkné!

KONEC